

LASTEN OSASTO

WEBSTER'S CORNERS, B. C.

Olen huomannut, että Toverittarensa on ollut hyvin vähän lasten kirjoituksia. Koetan kirjoittaa nyt kun luntili olevan tilaa, että ei käy niin kuin viime talvena, jolloin kirjeeni täytyi odottaa julkaisemista kuukauskappalla, silinä suhteessa uutiset kävivät vanhoiksi.

Savuisesta ja tomuisesta kesästä huolimatta ei ole toiminut tykkäniin jakkautettu, viimeisinä pyhinä on pidetty koulua puron raunalla. Viime pyhinä pidettiin ensimmäinen lasten kokous opettajan johdolla. Siellä keskusteltiin lasten osaston perustamisesta, ynnä muista meidän lasten toiminnasta.

Päätettiin pitää seuraava lasten illtama joululoman aikana. Viimeksi pidetty illtama oli kolme viikkoa takasimpäin.

Meillä oli paljon ohjelmaa ja yleisö oli tyytyväinen. Sen illtaman tulot menivät Neuvosto-Venäjälle.

Nuorisotäällä on myöskin alkanut toimimaan. He ovat perustaneet Nuorten Osaston, ja pitivät ensimmäiset tanssit elokuun 12 päivänä.

Sitten kun me perustamme lasten osaston, niin valitsemme vakituisen kirjeenvälittäjän Toverittaren lasten osastoon.

Tämän kautta pyydän sanoa terhekseni kaikille Toverittaren pikkukirjoille.

Aino Bell.

"TOVERITARTA" LUKEVILLE LAPSILLE!

On ollut erittäin innostavaa lukea "Toverittaren" lasten osaston vanhempien ihmistenkin, eikä suotta, sillä lapsilahan me vanhatkin olemme joskus olleet. Mutta meillä useallakaan ei ole ollut sitä tilaisuutta, että oisimme saaneet jo lapsina kehittää itseämme esim.: sanomalehtien kautta julkasemaan ajatuksiamme sekä tiedottamaan kuulomisiamme toisille palkkakunnille niinkuin teillä on nyt mahdollisuus. Ja tämän mahdollisuuden oikoin käyttämisestä minun juuri teille pitkin jutella.

No niin; mistä joutuu se, että melkein jokainen lasten kirjoitus on "ensimmäinen", eli kuten alkun kuuluu tavallisesti. — Tämän on ensimmäinen kerta kun, j.n.e.p.? Sen jälkeen kuin lasten osasto Toverittarensa aukaisiin, on näitä "ensimmäisiä" ollut lukemattomia, joka on varsinkin hyvä asia, että niitä on paljon ollut. Se on todistus siitä että halukkaita kirjeenvälittäjiä lapsissa on. Mutta ettei olisi hyvättävä lukea, jos jokaisessa Toverittarensa olisi joku — ensimmäinen — ja lukuisia ennen kirjoittaneiden lisäksi. Seihin näyttäisi kuinka

sitä kehitytään asioita yleisesti selvittämään.

Juuri teistä lapset me vanhemmat toivomme sellaista ihmiskuntaa, joka ymmärtää tämän maailman monimutkaiset polut, ja vartuttuaneen täysikasvuiseksi jatkamaan sitä työtä, jonka vanhempi sukupolvi on alulle pannut, vapauttamaan koko maailman ihmiskunnan siitä kapitalistisen painajaisesta, johon teidänkin vanhempanne ovat vielä kytketyt.

Siis, eikä pienet toverit ja toverittaret lyökö laimin tehtäviänne avustamalla Toverittaren lasten osastoa. Samalla kun kehittäte itseänne, teette myös suuren palveluksen toisille lapsille ja koko yhteiskunnalle. Siis enempi ja taas enempi lasten entisten kirjeenvälittäjien kirjoituksia Toverittarensa. Tämä on meidän vanhempien toivomus.

Toverimme A. H.

Nikkeli vaan

Nikkeli on pieni raha. Sillä saavat lapset ostaa jääkermää, makeisia ja piirisevätpä joskus liikkuvia kuvliinkin nikkeliä.

"Äiti, anna nikkeli!" pyytelevät lapset ja äiti antaa aina, jos hänellä vain on liikenevä nikkeli, sillä hän tahtoo, että hänen lapsensa voisi saada makeisia ja huvia.

Jokainen pikku tyttö ja poika tietää, että äiti on hyvä. Sen vuoksi tulee lastenkin tehdä joskus äidille hyvää, olla hänelle kiitettäviä. Joskus lapset antavat lahjoja äidillensä, jos ovat säästäneet nikkeliä, joita ovat saaneet.

Nyt olist lapsilla tilaisuus antaa pieni lahja äidille. Jos lapset säästivät kolme nikkeliä kuukaudessa makeisrahoista, niin saa äiti lukea koko vuoden tätä "Toveritar" lehteä, jossa on paljon huvittavaa ja hyödyllistä lukemista ja johon lapset itsekin kirjoittavat.

"Toveritar" lehdin levityskunkausi on parhaillaan. Jos sinun äidillesi ei vielä tule tätä lehteä, niin mene äidin luo ja sano hänelle, että sinä maksat sen tilausmaksun. Kunhan äiti vaan lupaa, ja kun saat äidiltä tahi isiltä nikkeliä, niin älä osta sillä jääkermää eikä makeisia, vaan vie se astamiehelle ja sano, että sinä maksat äidin lehdin tilausmaksun.

Kun lapset tällä tavalla tekevät hyviä äidille, niin tulee äiti iloiseksi, ja silloin on kaikkien hyvä olla kun äiti on iloinen. Ja sitten kun olet näin tilannut äidillesi hänen oman lehtensä, niin kirjoita siltä "Toveritar" lehteen, jossa se julkaistaan lasten osastossa, että toisetkin lapset saavat sen tietää. — Tätä.

ÄITI

(Jatkoo kymmenvuotia sivulta)

olisi tämä leveäharteinen ja mustapartainen talonpoika sekä hänen hyvin muodostunut polkansa molemmat tulleet sokeiksi. Tässä pinessä huoneessa, pimeässä, he näyttivät kolahtelevan puolelta toiselle, hakien valoa ja selvitystä, että he tarttuivat siihen voimakkain, mutta sokein käsin; he näyttivät kaatuvan lattialle, jossa he potkivat ja ponnistelivat päästääksensä jalollensa. He loukkasivat itsensä aivan joka paikkaan, haupuivat jokista esineitä, ja viskasivat ne pois luotansa, tyyntä ja kylminä, kadottamatta toivoansa ja uskoansa.

He totuttivat häntä kuuntelemaan monia sanoja, jotka olivat ihmisiä tarkkuutensa ja rohkeutensa takia, eivätkä nämä sanat enää painaneet niin raskaasti häntä kuin ensi. Hän oppi työntämään ne pois korviansa. Ja vaikka Rybin yhä oli mielestään epämieltyvä, ei hän enää herittänyt hänessä vihamielisyyttä.

Kerran viikossa kantoi äiti kirjoja ja alusvaatteita vähävaraiselle vanhiklaan. Kerran sallivat he hänet nähdä ja puhua kanssansa, ja kotiin tullaan kertoi hän riemuisasti: "Hän on siellä myös aivan kuin kotonansa! Hän on hyvä ja lempeä jokaiselle; jokainen laskee leikkiä hänen kanssaan; aivan kuin olisi juhlapäivä aina hänen sydämessään. Hänen kohtalonsa on raskas ja kova, mutta hän ei halua sitä näyttää."

"Hän on oikeassa! Sillä tavoin pitäisi jokaisen käyttäytyä", huomautti Rybin. "Me olemme kaikki käärityt onnettomuutemme koteloon, samoin kuin ruumiimme on nahkan sisällä. Me hengitämme onnettomuutta ja me puemme itseemme laajuudellamme. Mutta siinä ei ole mitään kerskailemista. Eivät kaikki ihmiset ole sokeita; jotkut sukkevat silmänsä aivan tahallaan. Ja jos olette typerä, saatte itse siitä kiitosta."

Suon usvat.

Vlasovan vanha ja pieni harmaa talo herätti kyläiläisten huomiota enemmän ja enemmän; ja vaikka heidän urkkimaisensa oli enakkoluuloista ja vihollismielistä lautua, kasvoi siihen samalla suuri määrä uteliaisuutta. Silloin tällöin pistäisi joku heillä ja katseltuaan tarkkaan saattoi sanoa Pavellille: "Kas vaan, veljeni, sinä luet täällä kirjoja ja tunnet siis lakimme. Selitäpä niitä minullekin, sillä — —"

Ja hän kertoi jostakin viiäryydestä poliisien tai tehtaan hallituksen puolelta. Hyvin mutkallisessa asiassa antoi Pavel miehelle kirjeen ystäväillensä lakimiehelle kaupungissa, ja milloin kykeni, selitti hän asian itse.

Vähitelein alkivat ihmiset katsella kunnioituksella tätä nuorta, vakavaa miestä, joka puhui kaikista yksinkertaisesti ja rohkeasti, ja tuskin koskaan naurui, joka katsoi jokaiseen ja kuunteli jokaista huomiolla, joka tunkeni joka olosuhteisiin, ja aina löysi jonkunmoisen yleisen ja katkeamattoman sirteen, joka yhdisti kaikki ihmiset toisiinsa tuhansilla lajasti solmituilla solmuilla.

Vlasova näki kuinka hänen polkansa oli vartunut mieheksi; hän koetti kaikin voimin ymmärtää hänen työnsä, ja kun hän siinä onnistui, riemuitsi hän siitä lapsellisella ilolla.

Pavel nousi erityisesti ihmisten silmissä kun hänen kirjansa "Mutainen penni" alkoi painosta ilmestyä.

Tehtaan taustalla levisi myrkyä henkiviä suo, joka melkein ympäröi koko tehdasalueen, ja jossa kasvoi peittäjiä ja koivuja. Kesäisin pelitti sen paksu kellertävä vaaho, ja laumottain hyttysiä parveili sieltä ympäröivän leivittien kummetantia. Suo kummittealle, ja uusi taloudenhoitaja, joka halusi hyötyä siitä, mietti sitä ruveta kuvattamaan ja siten johdonmukaisesti saamaan siltä suuret määrät kuivattuja sammalia. Esittäen työmiehille kuinka suurena määränä tämä menettelytulos lisäämään kaikkien yleistä hyvinvointia, antoi tämä edusmiehes käskyn vähentää yhden kopeekan ruplaa jokaisen työmiehen palkasta, korvataksensa suon kuivattamisen kulun. Työmiehet nostivat mellakan; he kieltäytyivät varsinkin sentähden, että tehtaan virkamiehet olivat vapautetut tästä uudesta verotamisesta.

Pavel oli kipeä lamantaina, jolloin seinille ripustettiin tämän uuden veron määräys. Hän ei ollut menynyt työhön, eikä tiennyt siis mitään tästä. Seuraavana päivänä, mössun jälkeen, tulivat seppi Sizov, pieni vanha mies sekä pitkä pahantekijän näköinen lukoseppi Makhotin, ja kertoivat hänelle päällikkönsä päätöksen.

Muutamit meistä vanhemmista olemme lyöneet tuumamme tukkuun", virkkoi Sizov, puhuen vakavasti, "olemme puhuneet asiasta keskenämme, ja toverimme lähettivät meidät teidän luokse, niikkääs, koska te olette lukeut miehen keskuudessamme. Läytyykö sellaista lakia, joka oikeut-

taa päällikköömme sotaan hyttysiä vastaan meidän kopeekamme kustannuksella?"

"Ajattelehan!" virkkoi Makhotin, plentien silmänsä loistaessa, "kolme vuotta sitte petturit kokosivat veroa rakentaakseen kylpylää. Kolme tuhatta kahdeksan sataa ruplaa he kokosivat. Missä ovat nuo ruplat nyt? Ja missä on kylpyläis?"

Pavel selitti taksan laittomuden, sekä kuinka hävyttömän rohkeita tehtaanomistajat olivat vaatimuksensa; ja molemmat vierat läksivät pois katkeralla mielellä.

Äiti, joka oli saattanut heitä ovelle saakka, virkkoi nauraen: — "Nyt, Pasha, ovat vanhatkin ihmiset alkaneet tulla luoksesi viisautta noutamaan".

Mitään vastaamatta istuutui Pavel pöydän ääreen ja alkoi kirjoittaa. Muutaman minuutin kuluttua virkkoi hän: "Ole hyvä, äiti, ja mene vielä tänä kirje kaupunkiin heti paikalla."

"Onko se jotain vaarallista?" kysyi äiti.

"On! Siellä julaistaan meille sanomalehteä. "Mutainen penni" täytyy joutua ensi numeroon".

"Lähden ihan paikalla", vastasi äiti, alkaen pukeutua nopeasti.

Tämä oli ensimmäinen tehtävä, jonka polkansa oli hänelle uskonut. Hän oli onnellinen kun polkansa puhui niin avoimesti tästä, ja että hän kenties voisi olla hyödyllinen hänen työnsänsä.

"Ymmärrän ihan täsmälleen, Pasha", virkkoi hän. "Sehän on täydellistä ryöväystä. Mikä on miehen nimi? Jeor Ivanovitsh?"

"Aivan niin", vastasi Pavel, ystävällisesti hymyillen.

(Jatk.)

Uuden Englannin Tekstiililakko

NEW YORK (F. P.) — Vielä 30:lla viikollaan Pawtuxet-lakko tekstiililakko Rhode Islandissa on 80 prosenttia lujaa, ilmoittaa Russel Palmer, Amalgamated Textile Workers järjestön yleis-sihteer. Tekstiilityöläiset taistelevat 20 pros. palkanalennusta ja 54-tunnin työviikkoa vastaan.

Tehdas-isännöitsijöiden selitys, että työläisiä altuisesti virtaa takaisin tehtaisiin ei ole kuin pelkkää propagandaa, selitti Palmer.

Tiedämme, että vähemmän kuin 20 prosenttia työläisistä on palannut työhön. Näihin lukeutuvat pikkupomot ja joukko vanhempia "kääpiä", yli 50-vuotiaita, joita lakkolaiset kutsuvat "eläkkeensaajiksi".

Pawtuxet-lakkoon tehtaissa ei tuoteta kangasta, eikä mitään yleistä työväenpalaamishalua ole lakkolaisten keskuudessa, koska he kieltäytyvät, että vallan yhtiä hyvin voivat toimintulua Amalgamated-järjestön ravintolain leivillä ja puvuilla ja muilla yksinkertaisilla ruokalajeilla kuin raatamalla orjain tavalla henkilöveroin 54-tuntia viikossa, kurjalla \$14 viikko palkalla.

"Tehtailijat ja heidän poliittiset kannattajansa ovat loppumkayttäneet lakkolaisia vastaan kaikki asevarustoihin löytyvät aseet. Milijakompaniat polkevat kansalaisoikeuksia, injunktionella estetään kaikenlainen väkivaltainen tehtaisten edustalla ja kortien kumkanden aikana on ylläpidetty Amalgamated-järjestön organisaation jatkuvaa parjaamista. Samana laarjotetaan tyttöjä kohtaan, jotka naapuriseuduilla käyvät keräämässä lakkoavustusta, ja myös kaikkia lakkojohtajia kohtaan. Noin 60 perhettä on häädetty yhtiöiden taloista ja muutaman päivän kuluessa mahdollisesti häädetään taas yksi 25 perheen ryhmiä.

"Voitomme on kaikista huolimatta varma, jos vaan ystävimme edelleen avustavat meitä saamaan lakkolaisille leipää ja yksinkertaista ruokaa", lisäsi Palmer.

Kirje rakkaudesta nuorille tovereille

(Jatkoo yhdenkymmentä sivulta)

ollut laukeemukseksi vaan nousinseksti.

Ei ole tämä leikin asia, vaan verisen vakava. Tiedän, että tällä alalla, jos millä, on tosi lause: "ei ihmisen usko ennenkuin koettaa." Ehkä on lukijain joukossa sellaisia, jotka juuri parakaan tämän alan kokemuksiaan itselleen selvittävät. Niille voi olla esittämistäni näkökohdista hyötyä.

Lisään vielä, että kirjoittaessani on mielestäni ollut toveri, johon minua yhdistää pitkään yhteiselämään kokemus, mutta josta ajan myrskyt ovat minut erottaneet. Jos tapaamme vielä, selvittämme suhteemme edellä esitetyllä perustalla. Toivon että tapaamme. Se toivo antaa minulle moraalista voimaa.

Mitä sanotte, toverit? Kuka jatkaa juttua? (Nuori Työlässä Eno.)

Kenelle ei vielä tule Toveritar tilakoon sen heti!